

[Margrete Auken]

siger man, og forflygtiger dermed også den kendsgerning, at friheden er gået fløjten.

Vi har, mener jeg, praktet folk nogle valg på, som de ikke tidligere er blevet stillet over for. Vi siger ikke: du skal have et åndssvagt barn. Vi siger: vil du have et åndssvagt barn? Det er en helt anden situation. Og nu kommer så alle de andre svære ting, de meget vanskelige situationer, hvor vi oplever, at masser af mennesker, som – hvis de kunne blive fri for at vælge – ikke ville vælge diagnostikken, gør det, fordi de føler sig presset til det.

Går vi ud og drøfter sagen med mennesker, som har børn med handicap, der kunne have været påvist ved diagnostik, møder man gang på gang taknemlighed over, at de ikke har fået ansvar for barnet ind den anden vej også. Jeg synes, det er en vanskelighed, som kommer tilbage til os med en besked om, at vi skal trække grænser.

Her kommer der et for mig overordnet synspunkt. Valget står ikke mellem formynderi og privatisering. Alternativet til formynderi er ikke privatisering. Det er faktisk demokratiet. Masser af gange træffer vi jo valg hen over hovedet på andre. Vi skal også trække nogle grænser her og sige: det må man, det må man ikke, osv.

Der er ingen af os – går jeg ud fra – der har tænkt sig at indføre dette i grundloven. Der er heller ingen af os, der har tænkt sig at ophæve grundloven på den måde, at vi ikke skal til valg mindst hvert fjerde år. Hvis folk er uenige med os i den måde, vi trækker grænserne på, vipper de os. Det er den måde, det her foregår på. Og det er fejlt af Folketinget, hvis ikke det gør sig klart, at det selvfølgelig har pligt til at trække nogle grænser og sige ja og nej. Det er simpelt hen det, vi får vores penge for, det, folk venter af os, ikke specielt på grund af lønnen, men fordi det er det, vi er anbragt herinde for. Dette være sagt sådan overordnet.

Det er klart, at vi ikke kan magte det, vi skal; altså: vi kan jo ikke følge med på den måde. Derfor skal vi have rådet, og derfor synes jeg, det er meget vigtigt, at vi understreger, at det først og fremmest er os, Folketinget, der skal have hjælp.

Og så har vi jo vores ydmyge tjener ministeren – det betyder ordet – til at følge de påbud osv. op, vi kommer med her i Folketinget. Så ministeren må naturligvis også væ-

re glad for, at vi får den hjælp, vi skal have. Nuvel, det er så også det, der sker i øjeblikket.

Jeg synes, det har været meget spændende op til nu at arbejde i det udvalg. Det har næsten været sådan, at vi har kunnet snakke sammen, som om vi ikke på forhånd havde delt os ind efter, hvem hinanden var, og hvad hinanden mente. Jeg håber, at vi kan komme videre på den baggrund. Vi har alle sammen stor fornøjelse af det, og vi har alle sammen mulighed for at blive klogere, og det bliver man jo tit ved samtale.

Lad mig sige om de to lovforslag, der ligger foran os, at de begge to har gennemgået ændringer, og jeg vil prøve at kommentere de ændringer. Men tag det nu i den åbne form, at vi kan snakke videre om det, selv om vi jo gerne skulle se at blive færdige!

Jeg synes, regeringens forslag på afgørende punkter har fordele. Det ser i øjnene, at der er et stort dagligt arbejde, der skal gøres. Det er jeg da blevet klar over ved at have fulgt det her udvalgsarbejde. På en eller anden måde skal vi have gennemført det, de videnskabsetiske komiteer beskæftiger sig med. Det magter vi ikke på anden vis. Der skal jo lovgives om dem. Det forstår jeg også at ministeren vil hjælpe os med. Om det skal ske ved, at vi får den enkeltmandsudredning, vi har snakket om, eller hvordan det skal ske, synes jeg vi lige skal give en runde til. Men vi skal altså have lovgivet om dem. De er for private i øjeblikket, og de er for selvbestaltede, og der er for meget klummer. F.eks. duer den tavshedsdille, de har udstyret sig selv med, ikke. Jeg mener ikke, de skal have andre tavshedskrav end forbud mod sladder, som f.eks. præster har det.

Vi har brug for et råd, der skal tage sig af det overordnede. Det er SF enigt med ministeren i.

Er kommissoriet for snævert? Når jeg lytter til ministerens kommentarer til Socialdemokratiets forslag, er jeg tilbøjelig til at mene, at kommissoriet er for snævert. Vi må have det udvidet.

Er sammensætningen for snæver? Det tror jeg faktisk den er. Jeg synes ikke, at forskere og læger har levet op til det ansvar, som vi, måske forkert, har givet dem. De har selv skubbet det fra sig og sagt: forældrenes ansvar!